

szerkesztett harmóniájában meggyőző alkotás. Pintér Józsefnek különösen „Csendélet” című képe szép, s mintha fölengedőben volnának az utóbbi időkből látott fáradt-hideg színek a festményein. Cs. Pataj Mihály négy képe közül az „Alsóvárosi utca” melegsége megragadó. Örvedetes volt látni a fiatal Sági József fejlődését briliáns technikával készült tusrajzain, elsősorban az „Óváros” című, mesehangulatot idéző képén. Hosszú idő után jelentkezett újra Veress Mihály, akinek „Falu” című krétarajza döbbenetes hatású látomás. Berkecz Éva, Dénes János, Kovács Margit, Sándor János, Szűcs Árpád az összbemutató kedvező voltához járult hozzá műveivel.

S befejezésül hadd említsem még egyszer Zoltánfi István, aki még mint főiskolai hallgató eddig úgyszólván ismeretlenül került a kiállítás szereplői közé. Három képe, különösen az „Akt” és az „En és a csendélet” hallatlanul finom színárnyalataival, klasszicizáló, komoly egyszerűségével ígéretes tehetséget sejtet. Tehetséget, amelyre már most fel kell figyelniünk, amelyet óvnunk kell az elkallódástól.

Ez az írás olyan tárlat megtekintésére kívánta felhívni a közfigyelmet, mely az eddigi kérdőjelek után immár a meggyőződés felkiáltójelével bizonyítja városunk képzőművészetének rangosságát: helyét a termékenyen fejlődő magyar képzőművészeti életben, a korszerű és szocialista eszmeiségű, hazai kultúrában.

PAPP LAJOS

Zombori László: Halász